

ЗАЯВА НЕЧИСТОГО

- Бог мені свідком, що я маю чисті руки і чисту совість!

ЛІС МИКИТА

ПОЕТАМ

Поете, мислі жин тонким серпом
Уяві щедрої пшеницю спілу.
А критики — це кури над зерном.
Хай дзъбають — мале їх діло.

Богонь в тобі — не особиста справа.
Якщо міркуєш — він лиши твій bogonь,
Ах, ще побачиши, як морозить слава
Без приязних долонь!

Ось рими рідкісні! Яка у них приваба!
Слова магічності із купи сміття й краму.
Шоволі, не спіши! Смішний ти Алі Баба!
Ніхто іще римою не відчинив Сезаму!

Бабай

Марціял

ЗАВТРА

Життя на завтра відкладаєм,
Чи ж прийде „завтра” те коли?
Бурлачить десь бойкудським красм,
А ти підгонь його воли!

Хоч зморшки вже лице спотворять, —
узавтра! — дурень твердить ось:
сьогодні пізно. — Тільки вчора
живеш! — добрав кмітливий хтось.

З Епіграм переклав
Митуса

З НАРОДНОЇ МУДРОСТИ

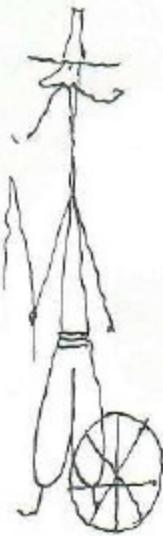
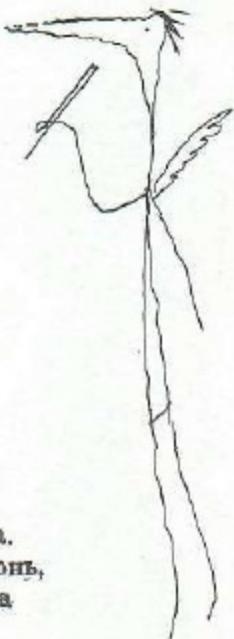
Погано, як боїшся: лиха не мине, а ще й натремтишся.

Люди, як гроші — в справжні, в й фальшиві,
але останніх більше і курс на них ніколи не падає.

Коли двоє сваряться, то більше винен той, хто
розуміший.

Право без сили — порожнє слово.
Не скажи в огонь, тікаючи від диму.

Правдиві слова не бувають приємні, приємні слова
не бувають правдиві.

З відчітової залі
ХТО МАЄ „ЛАЙСЕНЗ”?

Після доповіді інж. Дмитра Андрієвського в Українському Народному Домі в Нью Йорку вів'я-залаась цікава дискусія про „лайсенз” (ліцензію, мандат).

Почалося з твердження Вш. Доповідача, який сказав, що як не погано стоять наші справи, то українська проблема у віль-ному світі має добре вигляди на майбутнє, але для неї треба доброго адвоката.

— То хіба мусить бути жидівський адвокат, — сказав півголосом мій су-сід. — Свій тут не пора-дить...

Інший погляд на спра-ву мав п. Гудовський, ві-домий стовп УНРади на цьому терені. Він заявив, що таким адвокатом ук-раїнської справи на чужи-ні, може бути лише Державний Центр, бо він єди-ний має на це лайсенз.

— А хто йому видав той лайсенз?.. Де, коли, в я-кому уряді? — перепитав Гудовського п. Дідченко, прихильник гетьмансько-го руху і фабриканта ук-раїнських Страдіварів.

— Народ! — відповів п. Гудовський.

— Якщо ви, пане Гудовський, уважаєте себе українським народом, то я теж, від імені цього на-роду, касую цей мандат! Я його анулюю!

І поставив рукою хрест у повітрі. Після того п. Гудовський сів маком і дуже засумувався. Здава-лося — ось-ось заплаче. Але забрав слово в диску-сії п. Гриць Яремчук з Коломиї і, як звичайно, всіх дуже звеселив своїми поглядами на загра-ничну політику... За що дай йому, Боже, здоров'я і добру медицину на рев-матизм. (К-р).

ЗОСЛЯЧОГО ЗАГУМІНКУ

Як відомо, в стародавні віки іс-нували два міста: Содом і Гоморра. З волі Божої ці міста разом із їх мешканцями провалились і на їх місці утворилося Мертвє море. За що ж така кара бідним содом-лянам? Біблія каже, що ті люди дуже грішили, а саме: входили в шлюбні взаємини з тваринами. Нині цей гріх зазеться содомія й карається згідно з параграфом 175 державного кодексу.

Тим часом Манило щиро признається в таких гріхах. Ось у вітчі „Ти живеш у білім домі” (Збірка „Пеани і кпини”) він про себе пише так:

„Я ж в Содомі і Гоморрі
Стратив молодість свою”.

Всім, хто читає журнал „Київ”, відомо, що Манило не співпра-цює в цьому журналі. Але чому? Відповіль дас сам Манило в своїм вірші „Не пнись до Києва” (Збірка „Пеани і кпини”). Він каже:

„Мораль тут проситься сама:
Не пнись до Києва, як розуму-
кат-ма!”

Всю католицьку пресу Амери-
ки обійшла така анекдота:

Один священик лічився в ліка-
ря. Коли віздоровів, питав ліка-
ря, скільки йому заплатити. Лі-
кар каже:

— Нічого.

— А то чому?

— Бо один другому нічого не
винен. Ви, отче, обороняєте мене
від пекла, а я вас від неба.

Побожний теж католицький „Шлях” у Філаделфії передруку-
вав цю анекдоту з таким закі-
ченням:

„Ми один другому нічого не
винні, бо ви мене обороняєте від
пекла.”

Тільки... — що тут веселе?

З переходом на літній час
„Вільне Слово” в Торонто помі-
стило таку пригадку:

У неділю 24 квітня цр. пере-
ходимо на літній час: Не за-
будьте пересунути Ваш годин-
ник на 1 годину взад!

В наслідок такої інформації, ба-
гато читачів „В. Слова” прийшли
до праці з двогодинним спізне-
нням.

СОВІСТСЬКА „НАУКА”

В першому томі „Української Радянської Енциклопедії” редакція лає українську еміграцію за те, що вона виявлятичиме брехливі твердження „Енциклопедії”.

— Бей буржуазних націоналістів!

МИ ВСТАЛИ, А НАС НЕ ПОРАХУВАЛИ

„Як нема щастя, то нема долі”. „Відному вітер в очі”. „Відному желитись і ніч закоротка...” Такі і тому подібні народні мудрощі насуваються на голову, коли згадаєш недавній перепис населення в Злучених Державах.

От, хотіли ми, на кошт дядька Сема, порахуватись — скільки справді нас є в цій благословеній країні, і не вийшло діло! Надаремне давонив дзвін надгудсонської „Свободи”: „Встаньте і будьте пораховані!” Во на те дядько Сем сказав:

— Тейт-іт-ізі, мої милі українці! Вставайте, та не всі, тільки щочетвертий. А хочете зробити собі ліпшу статистику, то будь ласка, але за свої власні гроші.

Так із роздутої та розбуленої пресою переписної кампанії вийшов пшик із бульбочкою. Пописали і порахували нас кожного четвертого, а що вийде з цього обрахунку, то хіба може знати

лан професор Андрушків з Ірвінгтону, бо він у нас найбільший математик. Для мене грішного — це одна велика абданадабра. То ще добре, коли переписні урядники потрапили на такого четвертого, як д-р О. Соколішин. Це такий завзятий патріот, що якби в анкетах столло і сто рубрик на рідину націю, то він всюди написав би „українець”.

Та коли попали на якусь темну масу, що йому „всъ равно”, або „байбардзо”, то він напевно казав себе записати азстріяком, русским, греко-католиком, а в найкращому випадку правдивим американцем. І що вам за потіха з такого „четвертого до бриджа?”

Як звичайно, найгірше вийшла на цьому бизнесі головна канцелярія Українського Конгресового Комітету. Мов на сміх та глум — перед самим 1-им Апріля випустила 10.000 памфлетів, на добре-му папері, виразним чорним друком, з полум'яним закликом, щоб ми всі, як один муж, записували

себе українцями по чотири рази, бо інакше не здамо іспиту перед історією!

Вел, я мав добру волю скласти той іспит, вже й собі приготовив перо і атрамент, але мене до нього не допустили.. То я тепер пишаю ясну канцелярію: „Навіщо було друкувати 10 тисяч брошурок? Не вистачило б 2.500, на кожну четверту голову? Та лішче було за той тяжкий, намарне витрачений, народний грейцар виплатити урядникам залеглу „пейду”, або ж, з нагоди Великодня, дати їм якийсь маленький бонус? І так деято з них, як ред. Петро Сагайдачний, так виглядає на цих національних хлібах, ніби з хреста знятий. Чи взагалі надрукувати щось практичніше, наприклад — ілюстрований Спілеський Сонник, і розіслати його, разом з коперткою, всім платникам Народного Фонду?..

Я, на місці президента Дмитра Галичини, заборонив би панові маршалкові Мудрому вступ до друкарні. Він є дуже файній чоловік, але, як кожний редактор, має таку натуру — що напише, те зараз друкує. А воно громі кіштус.

Вже по всій отій каламанції я мав розмозу з одним, відповідальним за нашу політику, мужом:

— Пане редакторе, питаю, що сталося властиво з цим переписом?.. Може то, кажу, якась мафія заприсяглася проти нас і підставила нам ногу у Вашингтоні? Во ж відома річ, що ми маємо скрізь багато ворогів і цілій світ стоять проти нас.

На те дістаз я таку авторитетну відповідь:

— Жадна мафія не підставила нам ноги, просто, не вміємо читати по-англійськи, де-ци. В інструкціях Переписного Бюро було написано, як бик, що будуть питати за національне походження кожну четверту сім'ю. Але ми, звичайно, не читасмо того, що стоять написане, лише те, яке хочемо, щоб було написане...

Ось де закопана собака! Все лихо в наших побожних і задушевних бажаннях. Вони нераз уже завели нас під дурного хату. Таке сталося і цим разом. Та я не попадаю з цього приводу в якусь розпач, чи зневіру. Я твердо знаю, що ми, українці, матимемо одну, останню шансу „встати і бути порахованими”, чесно і справедливо: на Страшному Суді.

Ікер

СОРОКА

на п'юсі

— Багато прочан да відпустової місцевості в Факс Чейз коло Філаделфії відбували свою прощу на футбольних змаганнях „Тризуб” — „Фол Ривер”.

— На Ідеологічному Конгресі Українського Студентства у Філаделфії прочитано дві доповіді двох докторів Петра Мірчука і обидві ні до чого.

— Організатор УНСоюзу в Ютіці, п. В. Запаринюк, дістав похажду з Головної Канцелярії за те, що поцінував у руку румунську королеву, і нагадну, що не втягнув її в члени Союзу.

— Паралельно з Шевченківськими святкуваннями в більших скупчинах нашої еміграції ЗДА і Канади відбулися в цьому році ювілейні свята в честь Олега Лисяка.

— В Українському Конгресовому Комітеті вже тепер журяється, хто буде відкривати пам'ятник Шевченкові у Вашингтоні: Галичин, чи Добрянський?..

— В найновішій ревії „Під веселим оборогом”, що проходить з великим успіхом у Торонті, виступить ред. Петро Волиняк у ролі „Сатани в бочці”.

— Після того, як композитор Ігор Соневицький одружився, на нього звались ще один важкий обов'язок: він став директором Українського Музичного Інституту.

— Кажуть, що в Нью Йорку не треба розбудовувати Українського Народного Дому, тільки відповідно поширити похоронне заведення Петра Яреми.

— На мальській виставці Олександра Климка в Нью Йорку найбільше враження на глядачів робила картина „Дики свіні” і деякі портрети.

— Одиноким серйозним конкурентом „Лиса Микита” є тепер Тарзан, а саме українські підписи під його рисунковими прогодами в „Свободі”.

Українці і де Голь

Відвідникам генерала де Голя в ЗДА присвятив частину своєї радіопередачі п. Роман Маринович в суботу 23 квітня ц. р. З нагоди зустрічі де Голя з президентом Айзенгаузером, п. Маринович пригадав своїм слухачам ще один історичний факт, а саме, що в 1945 р. де Голь зустрівся в Ваден-Ваден з п. Мариновичем. Після того п. Маринович відграв на честь достойного Господя люксембурзький марш, що його вислухав стоячи наструнко перед мікрофоном.

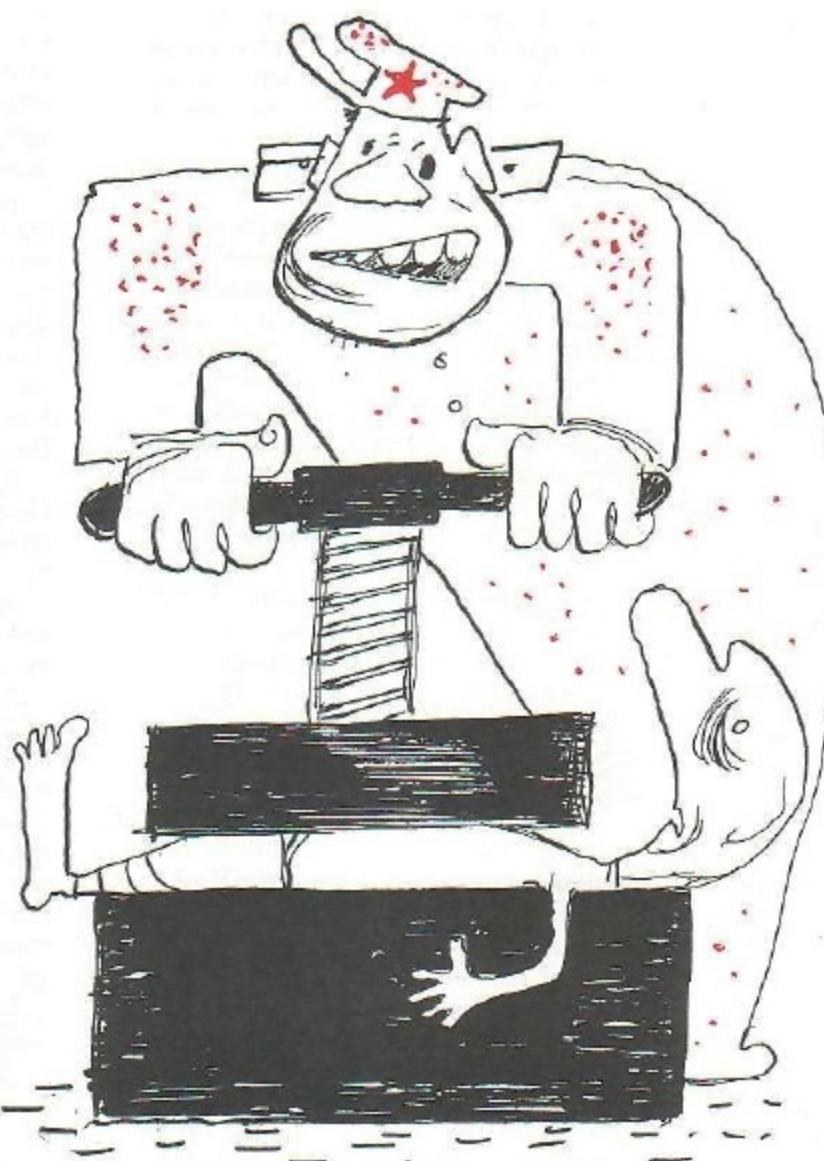
З нагоди Воскресіння Христового п. Роман Маринович переслав на своїй Радіопрограмі дуже тепле привітання всьому Українському Народові в Рідному Краю. Відповідь від Народу ще не наспіла.

Самокритика

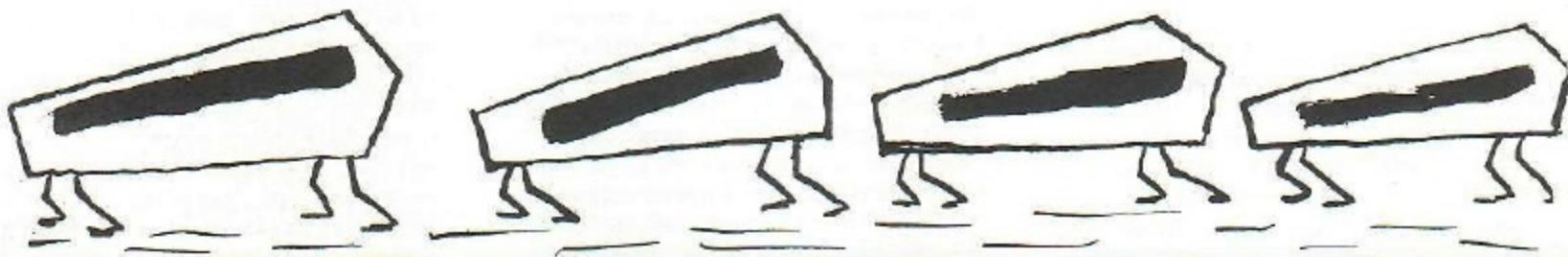
Після того, як дир. Йосип Гірняк залишив роботу в барі „Лис Микита”, його спітали:

— Як тепер почувась, пане директоре? Що думаете робити?

— Ставити п'есу „Пошились в дурні”, — відповів І. Гірняк...

— Не стогни! Тому всьому винні вони, американці

ЧЕТВЕРТИЙ ДО БРИДЖА

— Або граєте моїми картами, або я з вами не граю!

ВЕСНЯНЕ

(Трохи під Франка)

Надійшла весна прекрасна
Як дівчина у штанах:
Цигаретка в устах гасне
Фунт помади на губах.

Були колись весни красні
І дівчата у вінках...
І не ці були поети,
Що тепер на Ярмарках!

Ходжу-блуджу вулицями
І зідхаю — ох! і ах!
Як же в тобі залибиться
Ти дівчинко у штанах?..

Папай.

З оселячого загумінку

Київська „Літературна газета“ пише, що художньо-виробничі майстерні в УРСР випустили антирелігійний плакат роботи художника А. Чернова з такою „позесією“:

*„І Секлета і Мариська
Богу кланяються низько.
Гей, Мариськи і Секлети!
Гляньте в небо — там ракети!“*

Ви, товариші, не показуйте Мариськам ракет на небі і грушок на вербі, ви дайте їм гребінців до волосся і гузиків до сорочок, то вони вам спасибі скажуть.

З наших буднів (Автентичне).

В Трентоні відбувається вже дев'яте з черги засідання Комітету будови греко-католицької церкви, на якому має вирішитись одне, дуже складне питання: скільки бань повинна мати церква — дві, чи три?

Врешті, по довгих нарадах, виходить 'на коридор голова Комітету.

— Ну, що? Погодились? — питаютъ його люди.

— Слава Богу, погодились.

— І що вирішили?

Скільки бань?..

— Вирішили скликати

десяте засідання.

Дивні діла...

— Шо це у вас за діло? Секретар комсомолу пішов у церкву?

— Та пішов помолитись, щоб Господь послав йому хоч одного лектора на антирелігійні теми! (За „Крокодилом“).

Після доповіді

— Чи будуть якісь запитання до доповідача?

— Є. Я прошу, щоб він розповів своїми словами про що він тут говорив дві години.

Інший край...

— Колись, пригадую, в старому краю, обходили „Свято Коня“.

— Тут натомість є „Свято Батька“.

Ввічлива

— Чи ви, пані, вважаєте мене за дурня?

— О, ні. Я ніколи не оцінюю людей на підставі першого враження.

Пан Краплинка проходить з нареченою по парку. Нараз починає падати дощ.

— Отвори парасолю! — каже наречені.

— Коли вона дірава.

— Так навіщо ж ти її взяв з собою?

— Хіба я знат, що буде дощ?

— Дивися синку, це є свиня.

— Чому татку? Чим вона провинилася?

ПІДСЛУХА РОЗМОВА

Чесна Еліто!

В-Старім Краю, то було сідно добре, жи куждий стояв на своєму плянці.

Рілник ораз поле, пастух пас барани, швець шив ходаки, малер малював звітих, писменниг писав книшки, плофесор вчив баххурі, а радца сигіз у магістранті і підписував папери.

Але, ск си зачела наші емігранція, то стало си таке, ск написано у біблії за бабилоиску вежу. Єно, жи там людьом езики си помышли, а тут то помышли си прохвесії. Люди раптом потратили голови і вже ніхто не зінав, що він с і до чого си зродив, аби ним бути.

Бо то-чи темите, ск це було у легрох?

Найпірше, то все кинуло си на шовферські курса. Куждий, ци плофесур, ци швець, ци скис директор хців бути за шовфері, бо казали, жи тото в Америці поплатне.

А потім отворили ше скіс курсечі курса. Все си на тоті курси позаписувало, бо тиж казали, жи тото в Америці добре знати.

Або, ци паметасте, ск був у нашім легрі такий малер, жи називав си Остроский. Файний був хлоп, хотів людьом помочи і отворив курса, ск малювати покой. Позбираз ружних радців, дохторів і анжинерів і каже смак:

— Проще панства лізти на драбини.

Драбини були спенциальні, подвійні. Було сх шос із вісім і сх замовили дес у столярні, аби було на чим зіучувати си малерства. Панів було більше ск драбин, то єдні повіляли, а другі чекали у швармлсні.

Тоді пан Остроский каже:

— Єдна нога на єдній дабині, а друга на другій. А тепер маєте навчити си ходити драбинов, крок за кроком, ск на щудлох. Цисе вміти, то найважнішее, бо ск не мете вміти, то куждий майстер пізнає, жи ви не с. малер.

Ск зачели пани ходити цесими драбинами, то вартувало було дивити си! Єден паде, другий крутит си вколесо, третій розкравич си і не рушит з місця.

Цалих два тижні нич більше не вчили си, сно ходити цесими драбинами.

Хто то зінав, жи ув Америці таких драбинів вогулі нема і никто так покоїв не малює?

Єдним словом люди, ск подуріли, бігали з єдніх курсів на другі і не було кому сказати, жи тото всео в Америці давком

не придатне. Дес і Зудак був і люди писали из Америки, а не було єдного розумного, аби написав, які курса найлішне робити.

Ск зачело си від того чесу, то так того тегне си по нинішній день.

Раз кристенина звайхувало, то вже тежко навернути си до старого місце.

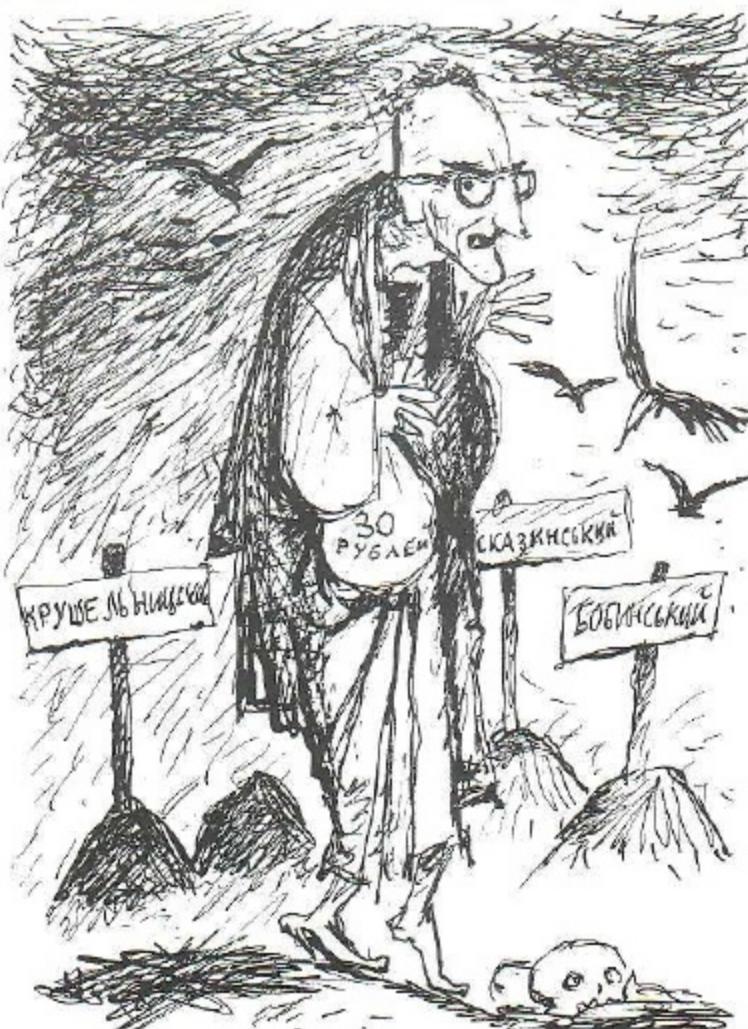
Дуже си фаховост у нас помішала і тому не дивуйте си, жи з нас усьо йде не так, ск би тра було.

Кравці випускають книшки, пастухи робят гакадемії, малері пишуть у казетах, радци з магістрantu робят малерство а шевці пустили си на політику.

А писменниги сидят і плачут...

Бо си си вже нич з того всього не лишило.

Гончар
Юрцьо

НА ПОЛІ КРОВІ

В київській „Літературній газеті” з'явилось інтерв’ю з писменником Олесем Гончарем про його поїздку до Америки. В інтерв’ю він згадув, що в Нью Йорку він „мав хорошу розмову” з писменником Юрцьом Кокосом. „Лис Микита”, знаючи про цю зустріч, підклав під стіл мікрофона і тепер може подати своїм читачам докладний текст тієї „хорошої розмови”.

Гончар: А, Юрцьо Миколаєвич! Рад вас пізнати! Читав, читав ваш журнал! Чи не міг би я побачитися з кимсь із ваших співробітників? От хочби з Сучавою?

Юрцьо: Неможливо, вийхав до Мексіко.

Гончар: То може з М. Білецьким?

Юрцьо: Заарештований! Націоналісти підгледіли як читас мій журнал і донесли поліції

Гончар: Ну то хай буде Підгірна.

Юрцьо: Підгірна на клініці, кожної хвилини може бути дитина...

Гончар: То дайте хоч якого графомана, Корносевича або іншого...

Юрцьо: А навіщо вони вам потрібні?

Гончар: Та читав, читав я іх у вашому журналі та й хотів сказати їм: підтягайтесь, товариші, а то ви все січку січете, воду в ступі товчете!

Юрцьо: (сумно) Та це все я й сам можу їм переказати.

Гончар: А чому ви, Юрцю Миколаєвичу, до нас на радянську Україну хоч з візитом не заглянете?

Юрцьо: Ой, поїхав би, так боюся! Старих гріхів призирається сім міхів.

Гончар: Може вони і не такі вже страшні, розкажіть!

Юрцьо: От, у націоналістів і гетьманців був.

Гончар: Та це вже всім відоме! Ім страта, а нам, більшовикам, зиск. Зрештою, ви свою лайкою вже ті гріхи замолили.

Юрцьо: Єдиний з усіх українських поетів вірша на славу Гітлера написав.

Гончар: Це погано, але Гітлер все таки був нашим союзником.

Юрцьо: Під час війни по-радію на коротких хвилях радянських бійців у полон здаватися закликає. От і боюсь, що там усе на плити накрутили, як прийду, то почнуть мій голосок перевіряти.

Гончар: О, це гірше! Але по-пробуйте вибрехатись. По-дружньому раджу вам перед виїздом дати собі кінець язика обтяті, це голос змінєс, що й чорт не пізнає. В крайності, десятьма роками обійтесь.

Юрцьо: Президентом федеральністів з ласки білогвардейщини і самого папи Керенського був.

Гончар: О, це ніякий гріх! І Хрущов, і Керенський однаково проти самостійників. Ще й ордену получите. Що далі?

Юрцьо: Це все, решта дрібниці. Наприклад, колись статтю „Не-вдала реабілітація Сталіна” написав, проти шерсти погладив...

Гончар: Ов!

Юрцьо: Або це таке зло? Та ж його вже за чоботи з підесталу стягнули!

Гончар: Стягнути то стягнули, але цього одного зам ніколи не дарують!

Юрцьо: А... а... то чому?

Гончар: Якто? Не знаєте, хто це був? Геній людства! Геніяльний геній! Вождь! Сонце! Геніяльний полководець! Філософ усіх часів! Геніяльний учений!

Юрцьо: Добре, добре, але на 20-му з'їзді сам товариш Хрущов.

Гончар: Найбільший учень Сталіна!!!

Юрцьо: (сумно) То ви мені їхати не радите?

Гончар: Ні, їдьте, їдьте! Вас там на суд поставлять, зи чесно визнасте свій гріх проти велико-го російського народу і вас розстріляють. А згодом я подзвоню тов. Бажанозі, щоб вашу реабілітацію приготовив, він у нас уповноважений партії по цих справах. Отак і все буде добре.

Юрцьо: Добре, та не для мене! Вже краще зиски поливати, ніж у землі сирій лежати.

Гончар: Як собі хочете, я вам по-дружньому.

Юрцьо: А може б я поему про тов. Хрущова написав?

Гончар: Ніхто не надрукує, не-безпечна тема! Чорт зна, що може вийти. Ви краще про Леніна пишіть, або про кукурудзу — те-ма зовсім безпечна.

Юрцьо: Ні, вже краще писати-му прозою.

Гончар: То, то! І так ваши пое-ми курям на сміх. Зрештою, ви

маєте одне завдання: каламутити воду! Чим мутніша, тим краще, тоді може яка дурна риба й зловиться. А приманою на гачок не жувіться, средства на це будуть?

Юрцьо: Та може бодай ви щось до моого журналу напишете?

Гончар: Та кажу ж вам, у вас мутна вода, аж тухла, що плюнути хочеться.

Юрцьо: Та вже хоч плюньте, бодай один співробітник буде!

(Після цього разома перервалася, було чути тільки брязкіт склянок і відірвані вигуки: „На здоров'я!.. За Микиту!.. На погибель Микиті!.. Та що ви, здуріли??... Та я 'че про того в кукурудзі, а того в Дітройті... Ага! Все таки він сдиний з вами вступив в дискусію! Ваша правда, шаймо і за цього!..).

ЗОВІЛЕННА ШТАЛЬТА

Нам присмюо ствердити цікавий факт: мало в нас тепер таких листів, в яких не згадувалося б „добром“ словом нашого довжника з Шикаго, п. Гриневича. Люди дивуються, як серед української суспільності можуть існувати такі типи? Запитують, чи це не надза вина, що заборгованість п. Гриневича досягла суми 436.27 долара? Вияснюємо: в нашому посіданні є цілий ряд листів, у яких п. Гриневич просить нас не затримувати посилок журналу і що він заборгованість сплатить. Вкінці замовків і до сьогодні на всі наші упіmnення не реагує.

Читачі запитують нас також, чи багато в нас таких довжників і чому ми їх не виявляємо. Довжників у нас багато більше, хок і не на таку рекордову суму, як у п. Гриневича. Не виявляємо їх тому, бо ще далі віримо, що в когось з них відозазеться совість і він одного дня свою заборгованість заплатить.

До „затвердлих“ наших довжників належить „Паулс Мюсік ет Book SUPPLY“ із Саскачевану. Власник, п. М. Ткачук, винен нам 62.22 дол. Не знаємо, чи він ще живе, чи не живе, бо на наші листи зовсім перестав відповідати. Може хтось з ВШ. Читачі по-даст нам якісь інформації про цього?

Для відміни — дальший список наших Приятелів, які прислали свої пожертви на Пресфонд „Ліса Микити“:

Д-р Степан і Тамара Тимків — 10 дол., Вп. Марія і Теод. Підгородецькі („Орхідея“) — 5 дол., І. Лівчанин — 2 дол., Д. Нагніт — 2 дол., М. Гошовський — 1 дол., П. Головатий — 1 дол.

Щиро дякуємо!

Справлення помилки: 10 дол. на Пресфонд зложив д-р Дутко, а не д-р Дудко, як помилково було подано в попередньому числі „ЛМикити“.

“THE FOX”

Editor Edward Kozak

Address: “The Fox”

4921 Larkins

Detroit 10, Michigan

Tel.: VI 2-7476

Річна передплата \$ 3.00

Піврічна \$ 1.50.